

ע"פ 5421/20 - נאור ברנס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 5421/20

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המערער: נאור ברנס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(השופט ח' טרסי) בעפ"ת 27623-07-20 מיום
21.7.2020

תאריך הישיבה: כ"ו באב התש"ף (16.8.2020)

בשם המערער: עו"ד דוד גולן; עו"ד אדיר בנימיני; עו"ד יקיר גולן

בשם המשיבה: עו"ד ורד חלאוה

החלטה

1. לפני ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ח' טרסי) מיום 21.7.2020 בה דחה את ערעור המערער על החלטת בית משפט השלום לתעבורה (השופט א' נוריאלי-סג"נ) לענין התנאים המגבילים אותם השית בהחלטתו על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהשית על המערער בגזר דינו.

2. המערער הורשע על-פי הודאתו בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא ביטוח, נהיגה ללא רישיון רכב ונהיגה כאשר רישיון הנהיגה פקע לתקופה העולה על שנתיים. לאורך כל תקופת ניהול המשפט הוחזק המערער בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני נוכח הסיכון הכרוך בהתנהלותו. ביום 9.7.2020 גזר בית המשפט לתעבורה את דינו של המערער, והשית עליו עונש מאסר בפועל למשך 15 חודשים, אשר כלל גם הפעלה של מאסרים מותנים, וכן הורה על ניכוי ימי המעצר וחלק מימי המעצר בפיקוח אלקטרוני. זאת, לאחר קבלת תסקיר המעיד כי גם כיום קיים סיכון להישנות

עמוד 1

מעורבות בעבירות תעבורה מצד המערער, אשר לחובתו לא פחות מ- 95 הרשעות תעבורה לאורך 20 השנים האחרונות. לבקשת המערער, הורה בית המשפט לתעבורה על עיכוב ביצוע רכיב המאסר בלבד, למשך 45 ימים, כאשר "התנאים בהם שווה הנאשם כעת, לרבות איזוק אלקטרוני, יותרו על כנם".

3. המערער הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי המכוון נגד חומרת עונשו. לצד זאת, הגיש המערער "בקשה לבטל את התנאים המגבילים שעליהם החליט בית המשפט לאחר שעיכב את ביצוע עונש המאסר", בטענה כי מדובר למעשה בעונש נוסף, מעבר לעונש שהושת בגזר הדין.

לאחר שמיעת הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי ביום 21.7.2020 את הבקשה האמורה, בצינו כי המערער הוחזק בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני נוכח מסוכנותו, ומסוכנות זו מוכחת כיום, שכן המערער הודה והורשע, ואינו נהנה עוד מחזקת החפות. כן צוין, כי לא חל כל שינוי לטובה על רקע מתן גזר הדין, אלא ההיפך הוא הנכון – נמצא כי מעשיו של המערער ונתוניו העדכניים מחייבים השתת עונש מאסר של ממש מאחורי סורג ובריא. המערער אמנם רשאי לערער על כך וטיעונו יישקלו לגופם, כך נקבע, אך הארכת התנאים המגבילים שהיו בתוקף עובר למתן גזר הדין עד להכרעה בערעור היא דרך המלך, ואין כל סיבה לסטות מכך.

4. מכאן הערעור שלפניי, בו חוזר המערער על טענתו כי הותרת התנאים המגבילים על כנם עד להכרעה בערעורו הינה בבחינת "עונש נוסף על העונש שנגזר עליו", ומוסיף כי ניתן לאיין את מסוכנותו בנהיגה "באמצעות תנאים מתאימים כמו הצמדת מלווה". לגישתו, ככל שבית המשפט היה מעוניין להתנות את דחיית ריצוי עונשו בתנאים מסוימים, כאמור בסעיף סעיף 87 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), היה עליו להידרש אליהם במנותק ממה שנקבע בהליכי המעצר טרם סיום ההליכים בעניינו.

5. המדינה מבקשת לדחות את הערעור, ומדגישה כי בשים לב לנסיבותיו של המערער ולעבירות שביצע, הותרת התנאים המגבילים בעניינו היא הכרחית. כן הודגש, כי המערער הינו עבריין תנועה רצידיביסט, אשר נשקפת ממנו מסוכנות ממשית לביצוע חוזר של עבירות תעבורה המעמידות בסיכון את משתמשי הדרך. הוער, כי הרשעתו האחרונה של המערער בעבירות תעבורה הינה מחודש יולי 2019, כאשר את העבירות בהן הורשע בתיק הנוכחי ביצע בתוך פחות מחצי שנה, ותוך שמאסר מותנה תלוי ועומד נגדו. כן הוער, כי המועד לשמיעת ערעורו קבוע לעוד כחודש ימים, כך שפרק הזמן בו על המערער לשהות בתנאים מגבילים הינו קצר ומוגבל.

6. בדיון לפני חזר בא כוח המערער על טענותיו דלעיל. לטענתו, המסוכנות המיוחסת לו קשורה לנהיגה, וניתן לאיינה בתנאים מגבילים שאינם כרוכים במעצר בפיקוח אלקטרוני. כן נטען כי המערער זקוק לזמן לצורך התארגנות לקראת תחילת מאסרו. באת כוח המדינה הפנתה לנימוקי התנגדותה לערעור כמפורט לעיל. במסגרת זו נטען כי נמצא שבהעדר מעצר בפיקוח אלקטרוני לא ניתן להבטיח כי המערער לא ינהג, למרות האיסור המוטל עליו, כפי שנהג בעבר. לענין זה צוין כי נגד המערער תלוי ועומד כתב אישום נוסף בגין נהיגה ברכב משא בתקופת פסילה ומעורבות בתאונה, תוך נטישת המקום ללא מסירת פרטים.

7. אין כל ממש בערעור זה.

8. ראשית, בהתאם לסעיף 87(ג) לחוק העונשין, בית משפט הדוחה ביצועו של עונש "רשאי להתנות את הדחיה במתן ערובה ובתנאים אחרים שימצא לנכון". זאת עשה בית המשפט לתעבורה בענייננו, על ידי קביעת התנאים בדרך של החלת התנאים שחלו על המערער עובר להרשעתו וגזירת דינו. אין כל פגם בקביעה כזו, והיא גם דרך המלך בכגון דא.

9. אשר להחלטה לגופה, כמצוין לעיל, המערער הוחזק בתנאי מעצר בפיקוח אלקטרוני בתקופת ניהול משפטו, נוכח מסוכנותו. בצדק קבע בית המשפט המחוזי, כי משהורשע המערער ונגזר דינו, אין הוא נהנה עוד מחזקת החפות, ומשנמצא כי מעשיו של המערער מחייבים השתת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, אין לקבל את טענתו כי דווקא בשלב זה יש להקל את התנאים המגבילים שהושתו עליו; וכי משעוכב ביצוע עונש המאסר, הארכת התנאים המגבילים שהיו בתוקף עובר למתן גזר הדין עד להכרעה בערעור היא דרך המלך, ואין כל סיבה לסטות מכך.

למותר להוסיף כי גיליון ההרשעות הארוך מאוד של המערער, הכולל 96(!) הרשעות תעבורה, כמו גם כתב האישום הנוסף התלוי ועומד נגד המערער כמצוין לעיל, אין בהם כדי לתמוך בערעורו זה.

10. אשר על כן הערעור נדחה.

ניתנה היום, כ"ז באב התש"ף (17.8.2020).

ש ו פ ט